

Arrest

nr. 343 578 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 17 februari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde Afghaans staatsburger te zijn van Pashtou origine, geboren op 11 Jaddi 1381 (01.01.2003) in Maryam Kora, in het district Mehrarlam in de provincie Laghman. U verbleef hier uw hele leven. U ging naar school tot de achtste klas en na school hielp u in de voedingswinkel van uw paternale oom, met wie jullie ook samenwoonden.

Uw vader werkte van 2006 of 2007 tot 2014 of 2015 voor de Amerikanen als een chauffeur via de bedrijven Rachmani en Achman. Hij vervoerde tal van goederen, i.c. voedsel, kledij, tanks, ... voor de Amerikanen naar

de verschillende basissen. Nadat de Amerikanen zich begonnen terug te trekken uit Afghanistan verminderde het werk en uiteindelijk stopten de bedrijven Rachmani en Achman hun werkzaamheden. Uw vader stopte zijn werkzaamheden maar in de periode 2014 – 2015 tot aan de machtsovername werd hij nog sporadisch door de Amerikanen gecontacteerd om goederen te vervoeren, dit ongeveer 1 keer per maand. Op 13 april 2011 ontvingen jullie een brief van de Taliban met de vraag dat uw vader zich bij hen zou aanmelden. Tevens stond aangegeven dat hij zijn werkzaamheden voor de Amerikanen diende stop te zetten. Hij negeerde dit. Vier dagen na het ontvangen van de uitnodiging hebben de Taliban de vrachtwagen van uw vader in brand gestoken. Later ontvingen jullie een dreigbrief van de Taliban. Uw vader diende op 20 juni 2012 een klacht in bij het commando van Laghman.

Twee dagen na de machtsovername in 2021 besloot uw vader samen met uw maternale oom, die voorheen samenwerkte met uw vader voor de Amerikanen, te vertrekken omdat hij problemen had.

Enkel uw moeder was op de hoogte. Sindsdien is geen nieuws meer van hem.

Kort nadien begonnen de Taliban bij jullie langs te komen, zowel thuis als in de winkel van uw paternale oom, op zoek naar uw vader. Uw oom gaf telkens aan geen nieuws te hebben van zijn broer maar beloofde uw vader aan hen over te dragen als hij zou terugkomen. Op een gegeven moment gaf de Taliban te kennen dat, indien ze bij een volgend bezoek uw vader niet zouden vinden, ze u zouden meenemen om in Panshir de Jihad te voeren. Toen bij een volgend bezoek uw vader weerom niet aanwezig was, herhaalde de Taliban nogmaals dat u een volgende keer zou worden meegenomen om te boeten voor uw vaders voormalige werkzaamheden voor de 'ongelovigen'. Uw oom gaf aan dat hij hier nooit de toestemming voor zou geven. De Taliban lieten weten dat ze u onder dwang zouden meenemen. Uw oom besprak dit vervolgens met uw moeder en er werd beslist u naar het buitenland te sturen.

U had reeds een paspoort bekomen omdat uw moeder ziek is en jullie haar naar het buitenland wouden brengen. U trok naar Nangharhar waar u een Iraans visum regelde. U werd er geslagen door de Taliban. Via een ambassademedewerker kreeg u vervolgens snel een visum uitgereikt en hij zorgde ervoor dat u het land kon uitreizen. U reisde Afghanistan uit 20 dagen na de machtsovername. U nam een vlucht naar Iran.

Ongeveer vier dagen nadat u in Iran aankwam, kwamen de Taliban opnieuw langs in de winkel van uw oom. Ze sloegen hem nadat hij vertelde dat u vertrokken was richting Iran. Diezelfde dag kwamen ze naar uw huis. Ze fouilleerden jullie huis. Ze stelden dat, indien ze u of uw vader zouden vinden, er niet geklaagd zou mogen worden. De Taliban bleven steeds naar de winkel van uw paternale oom komen, vragen naar u en uw vader.

U vervolgde uw weg en trok naar Turkije. U reisde verder via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en kwam uiteindelijk, via Frankrijk, naar België. U kwam op 12 juli 2022 aan in België en verzocht de dag nadien om internationale bescherming.

Na uw vertrek, op 19 april 2023, werd uw paternale oom meegenomen en voor zes dagen gevangengehouden door de Taliban. Hij werd met behulp van de dorpsouderen vrijgelaten. Nadien kwamen de Taliban nog twee keer langs.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: kopieën van documenten betreffende het transportwerk van uw vader, d.d. 2011, 2013 en 2014, kopieën van documenten inzake het werk van uw vader, d.d.2012, een kopie van de uitnodigingsbrief van Taliban, een kopie van de dreigbrief van de Taliban, een kopie van de klacht die uw vader indiende, kopieën van foto's van uw vader en zijn vrachtwagen, een kopieën van de taskara's van uw vader, uw paternale oom en uw eigen taskara, twee aanbevelingsbrieven van uw werk in België en twee kopieën van documenten inzake uw school in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijke onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest gedood te worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van uw vader als chauffeur voor de Amerikanen. Er dient echter te worden

vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde minderjarige leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig was. Zo verklaarde u op 13 juli 2022 dat u 16 jaar oud was (uw administratieve geboortedatum zou dus 29 april 2006 zijn) (Fiche Niet Begeleide Minderjarige, dienst Voogdij, dd. 25 juli 2022 in administratief dossier). Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 25 juli 2022 reeds een leeftijd had van 20,8 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dit wil zeggen dat u op dat moment wel degelijk reeds ouder dan 18 jaar was.

Blijkt bovendien dat u zich ook in Oostenrijk, voor uw komst naar België, ten onrechte als minderjarige heeft laten registreren in het kader van een ginds door u ingediend verzoek om internationale bescherming (zie informatie in uw administratief dossier). Daarenboven legde u voor de Belgische asielinstanties ook leugenachtige verklaringen af wat dit eerder verzoek in Oostenrijk betreft. Zo verklaarde u dat u voor uw komst naar België in de verschillende landen waar u passeerde louter vingerafdrukken gaf, maar nergens een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 19). Nochtans blijkt uit de informatie in uw administratief dossier dat u wel degelijk ook in Oostenrijk een verzoek indiende, dit op 25.06.2022 (zie document Federal Office for Immigration and Asylum en Eurodac Search Result). Dat u ook hierover liegt, wijst er, in combinatie met uw ongerijmde verklaringen aangaande uw persoonsgegevens (zie supra), duidelijk op dat u bepaalde informatie voor de Belgische asielinstanties wenste verborgen te houden, dan wel deze bewust trachtte te misleiden, en doet dan ook logischerwijs ernstig afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid.

Er kan immers in alle redelijkheid van u, die beweert omwille van een vrees voor uw leven uw land van herkomst te hebben verlaten, ten aanzien van de overheidsinstanties van de landen waar u internationale bescherming of vraagt of die u mogelijks internationale bescherming kunnen geven, verwacht worden dat u duidelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt aangaande uw persoon.

Dat u uiteindelijk bij de DVZ in het kader van uw interview, alsook bij het CGSV tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf akkoord te zijn met het resultaat van de leeftijdstest en stelt geboren te zijn in 2003 wijzigt niets aan het feit dat u initieel poogde de Belgische, alsook de Oostenrijkse, asielinstanties te misleiden.

Ook het feit dat u een kopie van uw taskara voorlegt, kan hier geen ander licht op werpen. Moet immers allereerst worden opgemerkt dat u enkel een kopie van uw taskara voorlegt. De authenticiteit van de voorgelegde taskara kan aldus op geen enkele manier worden nagegaan. U legde daarenboven ook ongerijmde verklaringen af om uw onvermogen uw originele taskara, dan wel enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit, voor te leggen te vergoelijken. Zo verklaarde u tijdens uw registratie als minderjarige dat uw taskara nog in Afghanistan lag en u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort (Min-fiche, DVZ, p. 5). Later verklaarde u bij de DVZ dat uw elektronische taskara en uw paspoort in beslag werden genomen in Bulgarije (DVZ-verklaring, p. 10). U legde bij de DVZ in het kader van uw interview ook geen identiteitsdocumenten, zelfs geen kopieën, voor. Niet alleen blijkt u aldus leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd aangaande uw identiteitsdocumenten, wat verder uw gehele geloofwaardigheid ondermijnt, maar kan bovendien de vraag gesteld worden op welke manier u er dan nu, voor het CGVS, wel in slaagde plots een kopie van uw taskara te bekomen om voor te leggen. Immers, indien uw taskara zou zijn ingehouden in Bulgarije voor uw komst naar België, dit conform uw laatste versie van de feiten zoals aangehaald bij de DVZ, is geenszins duidelijk op welke manier u dan nu in het bezit bent geraakt van deze kopie. Indien u deze kopie ten andere al zou gehad hebben voor uw komst naar België kan dan weer niet worden ingezien waarom u deze niet voorlegde bij de DVZ.

Al voorgaande, en de vaststelling dat u ook aangaande uw paspoort afwijkende verklaringen aflegde (zie supra), maakt dan ook dat de door u voorgelegde kopie van uw taskara niet zonder meer als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit kan worden aangenomen.

Volledigheidshalve kan hier nog volgende aan worden toegevoegd. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Dat uw vader ooit werkte als chauffeur wordt vooralsnog niet betwist. Dat hij werkzaam was voor de Amerikanen en dit ook na 2014 tot aan de machtsovername echter wel.

U stelde in eerste instantie op het CGVS dat uw vader werkte voor de Amerikanen, bij de afdeling transport (CGVS, p. 3). U verklaarde ook bij de DVZ dat uw vader werkzaam was voor de Amerikanen (DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 5). Echter stelde u nadien op het CGVS dat hij tewerkgesteld was voor een transportbedrijf en hij zijn eigen auto's en vrachtwagens had (CGVS, p. 12). U gevraagd welk bedrijf haalde u dan weer de namen van twee bedrijven aan, i.c. Rachmani en Achman (CGVS, p. 13). Het is enerzijds opmerkelijk dat u niet vanaf het begin duidelijk vermeldde dat uw vader niet rechtstreeks voor de Amerikanen werkte maar dat dit bij de afdeling transport was en anderzijds dat hij tewerkgesteld geweest zou zijn voor twee bedrijven, daar waar u eerst verklaarde dat hij voor een transportbedrijf werkte. Deze verklaringen zijn dan ook niet coherent.

Ook over uw vaders concrete werkzaamheden bent u allesbehalve éénduidig. Zo verklaarde u de ene keer uitdrukkelijk dat uw vader werkte tot 2014 à 2015. U dan vervolgens uitdrukkelijk gevraagd waarom de Taliban uw vader zouden blijven viseren en ook in 2021 naar hem zouden zoeken, verwees u aanvankelijk enkel naar de eerdere oproepings- en dreigbrief die uw vader in 2011 zou ontvangen hebben maar waaraan hij geen gevolg zou gegeven hebben. U later nogmaals gevraagd naar de reden waarom de Taliban uw vader zouden blijven viseren, dit gezien hij net gevolg had gegeven aan de eis van de Taliban en zijn werkzaamheden had stopgezet, liet u plots optekenen dat uw vader ook na 2014 – 2015 nog voor de Amerikanen werkte. Nu luidde het dat de firma('s) waarvoor hij voorheen werkte er toen mee stopten maar uw vader transporteerde wel nog goederen voor de Amerikanen. Echter, waar u dan hier weer de ene keer liet optekenen dat uw vader dit nog slechts 'af en toe' deed, verklaarde u vervolgens dan weer dat uw vader nog 'één keer per maand' een transport deed voor de Amerikanen (CGVS p. 12 en 13). Dat u enerzijds pas komt aanzetten met de bewering dat uw vader ook na 2014 – 2015 nog werkzaam was voor de Amerikanen nadat u uitdrukkelijk werd gevraagd waarom hij nog problemen had met de Taliban gezien hij zijn werkzaamheden zou hebben stopgezet in 2014 – 2015 én dan ook niet eens duidelijk blijkt te kunnen aangeven of uw vader dan in de periode 2014 – 2015 tot aan de machtsovername nog slechts 'af en toe' dan wel nog 'één keer per maand' goederen voor de Amerikanen transporteerde is geenszins ernstig temeer daar deze werkzaamheden dé oorzaak zouden zijn van uw problemen en dus mee de kern uitmaken van uw relaas.

Verder kan u ook niet duidelijk aangeven waarom de Amerikanen uw vader nog ongeveer één keer per maand belden om voor hen een transport te doen. U stelde immers dat de Amerikanen wegtrokken uit Afghanistan en dat er hierdoor geen werk meer was. Gevraagd waarom ze dan, gelet op het weinig werk, nog specifiek uw vader kozen, stelde u dat uw vader trouw was. Gevraagd waarom ze geen andere chauffeurs kozen, stelt u dan plots dat ze naar iedereen belden (CGVS, p. 13). U nadien nog gevraagd waarom uw vader niet volledig stopte met zijn werkzaamheden en nog één keer per maand voor de Amerikanen bleef goederen transporteren, dit gelet op de eerdere bedreigingen die hij zou gekregen hebben, past u uw verklaringen nogmaals aan. Nu stelde u dat het zo niet was maar dat ze hem belden wanneer ze een chauffeur of auto nodig hadden (CGVS p. 18). Dit in tegenstelling tot uw eerdere uitdrukkelijke verklaring dat hij dit nog ongeveer één keer per maand deed.

Als reden waarom uw vader zijn werkzaamheden zou hebben verdergezet na 2014 – 2015 haalde u verder aan dat hij nog geld van hen moest krijgen. Dit ontbeert evenwel alle logica (CGVS, p. 18). Er kan in alle redelijkheid verwacht worden dat hij niet langer werken zou uitvoeren indien hij hiervoor in het verleden reeds niet betaald werd.

Dat uw vader voor de Amerikanen / in opdracht van de Amerikanen werkte, en dit ook na 2014- 2015 tot aan de machtsovername, betreffen daarenboven ook blote beweringen van uw kant die u op geen enkele manier weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat alle voorgelegde stukken louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Blijkt bovendien dat de voorgelegde stukken op naam van verschillende personen staan. Nochtans verklaarde u dat de stukken transportdocumenten betroffen, waarin verschillende gegevens betreffende het transport vermeld stonden die uw vader uitvoerde, i.c. voorraad, locatie, periode van het transport (zie CGVS p. 8). Echter wanneer de documenten worden bekeken staan sommige onder de naam "[E.]", uw beweerde vader, en andere onder de namen [D.] en [I.] (Zie administratief dossier, documenten onder nr. 1). Voorts blijkt ook het document van 'SHL' op een andere naam te staan, [H.L.J.] (zie administratief dossier, nr. 11). U merkte uiteindelijk op dat de stukken die u voorlegde transportdocumenten van de chauffeurs van uw vader betreffen (CGVS p. 12). Hoe deze stukken dan zouden kunnen aantonen dat uw vader als chauffeur werkte is geenszins duidelijk. Dit terzijde, dat sommige documenten dan wel de naam '[E.]', de naam van uw beweerde vader, bevatten, kan ook niet

volstaan. Immers, dat dit effectief uw vader betreft, kan uit deze stukken niet worden afgeleid daar hierin op geen enkele manier uitspraak wordt gedaan over jullie eventuele familieband.

Verder dateren alle voorgelegde stukken van de periode 2011, 2012, 2013 en 2014 én blijkt uit geen van de voorgelegde stukken dat het hier om werkzaamheden voor, dan wel in opdracht van, de Amerikanen gaat. De door u aangehaalde namen van de firma's voor uw vader zou gewerkt hebben, i.c. Rachmani en Achman, komen tot slot ook nergens voor in de voorgelegde documenten.

De voorgelegde stukken kunnen dan ook geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen dat uw vader werkzaam was als chauffeur voor de Amerikanen, en dit tot aan de val van het regime.

De kopie van de foto van een persoon, uw beweerde vader, met zijn vrachtwagen en de andere kopieën van foto's van vrachtwagens voegen voorts ook niets wezenlijks toe (zie administratief dossier). Uit deze foto's kan immers ook op geen enkele manier worden afgeleid dat deze persoon daadwerkelijk uw vader betreft noch dat hij voor de Amerikanen werkte en hierdoor problemen kende.

Voortvloeiend uit bovenstaande moet dan ook worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen wat betreft de werkzaamheden van uw vader voor de Amerikanen. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die uw vader, en vervolgens ook u en uw familie, omwille hiervan zouden hebben gekend.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die jullie zouden hebben meegemaakt blijkt voorts ook uit het volgende.

Zo verklaarde u dat uw vader een tiental jaar geleden een oproeping van de Taliban ontving. Daar hij hier niet op reageerde, werd vier dagen later één van zijn vrachtwagens in brand gestoken. Hieropvolgend werd een dreigbrief bij jullie thuis achterlaten. In deze brief werden ook u en de overige leden van uw gezin met de dood bedreigd. Voorts zouden jullie ook veel dreig telefoons ontvangen hebben (CGVS p. 7, 9 en 17).

Indien deze feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan houdt het volstrekt geen steek dat uw vader zonder meer zijn werkzaamheden zou hebben blijven verderzetten, er amper voorzorgsmaatregelen werden genomen om u en uw gezin te beschermen én uw vader er ook geen graten in zag nog gewoon naar huis te komen. Uw vader zou er wel voor gezorgd hebben dat een riskha jullie telkens kwam ophalen om naar school en terug naar huis te brengen want hij liet jullie niet meer alleen (CGVS p.13, 14 en 17). Op welke manier dit u en uw gezin zou hebben kunnen beschermen is geenszins duidelijk gelet op uw verklaringen dat de zowel de oproepingsbrief alsook de dreigbrief bij jullie thuis werden afgeleverd. Bovendien mag het ook wel ten zeerste verbazen dat uw vader deze 'voorzorgsmaatregel' dan pas na ontvangst van de dreigbrief zou genomen hebben (CGVS p. 17). Immers, uit wat u liet optekenen werd reeds in de oproepingsbrief aangegeven dat uw vader zich diende aan te melden 'zodat hij zichzelf en zijn gezin tegen de dood zou kunnen beschermen' (CGVS p. 8).

Daar uw vader geen gevolg gaf aan de oproeping zou vier dagen later de vrachtwagen in brand zijn gestoken, dit in Nangharhar. Twee à drie maanden nadat de oproepingsbrief werd afgeleverd, zou de dreigbrief dan zijn afgeleverd. Dat uw vader, die aldus sinds de oproepingsbrief wist dat ook u en het gezin gevaar liep, zelf reeds met een wraakactie van de Taliban zou zijn geconfronteerd in Nangharhar tengevolge het niet ingaan op de vraag van de Taliban zich aan te melden – brandstichting van zijn vrachtwagen – dan nog 2 à 3 maanden zou gewacht hebben alvorens een, overigens weinig efficiënte, voorzorgsmaatregel te nemen ter bescherming van zijn gezin, is geenszins ernstig. Volgens wat u liet optekenen, kregen jullie bovendien ook dreig telefoons. Eens te meer mag het dan ten zeerste verbazen dat jullie gewoon thuis zouden zijn blijven wonen, en dit tot aan uw vertrek, en uw familie tot op heden.

Dat u dan bovendien ook nog liet optekenen dat uw vader geen aandacht besteedde aan de oproepingsbrief en dit eigenlijk niet serieus nam, is verder ook tekenend (CGVS p. 17).

Verder is het ook volstrekt onlogisch dat uw vader ondanks de bedreigingen nog naar huis zou zijn blijven komen. U verklaarde hier dan wel dat uw vader niet vaak meer naar huis kwam. Echter blijkt dat uw vader na de dreigbrief nog 1 à 2 dagen per week naar huis kwam (CGVS p. 14). Het mag duidelijk zijn dat dit er eens te meer op wijst dat aan uw verklaringen aangaande de bedreigingen die jullie reeds een tiental jaar geleden zouden gekregen hebben geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat uw vader enkel naar huis zou zijn gekomen in het geheim, kan hier duidelijk geen ander licht op werpen. Immers, indien het effectief zo is dat uw vader, en bij uitbreiding uw gezin, toen al in het vizier zat van de Taliban mag het duidelijk zijn dat het volstrekt onlogisch is dat uw vader nog het risico zou nemen naar huis te komen. De onwaarachtigheid van uw verklaringen blijkt verder uit het volgende.

Zo liet u uitschijnen dat uw vader sinds de dreigbrief vooral in Nangharhar verbleef bij uw oom (CGVS p. 17). Echter blijkt uit uw verklaringen eveneens dat net in Nangharhar, en dit terwijl uw vader aan het werk was, zijn vrachtwagen door de Taliban in brand zou zijn gestoken (CGVS p. 7). Op welke manier uw vader aldus veilig zou geweest zijn in Nangharhar is geenszins duidelijk.

Dat er zich voorts volgend op de dreigbrief geen verdere feiten meer blijken te hebben voorgedaan, en dit ondanks dat uw vader zijn werkzaamheden tot aan de machtsovername zou hebben blijven verderzetten, en jullie simpelweg in jullie eigen woning bleven wonen waar ook uw vader nog 1 à 2 keer per week naar huis kwam, bevestigt voorts de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Dat u een kopie voorlegde van de oproepingsbrief, de dreigbrief en de klacht die uw vader vervolgens zou hebben ingediend, kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid geenszins rechttrekken. Zoals reeds opgemerkt kan aan de voorgelegde kopieën geen bewijswaarde worden toegekend, dit eens te meer daar deze stukken niet worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Kan ook hier nogmaals worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse stukken sowieso slechts relatief is daar deze makkelijk tegen betaling kunnen gekocht worden. Tot slot mag het ook wel ten zeerste verbazen dat u in de mogelijkheid bent om deze stukken, die ondertussen dateren van meer dan tien jaar geleden, voor te leggen. Bijkomend is het ook zeer verbazend dat uw vader in juli 2012 dan plots een klacht zou hebben ingediend, en dit omwille van een dreigbrief die jullie meer dan een jaar eerder zouden ontvangen hebben.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie zouden gekend hebben in de jaren voor de machtsovername omwille van uw vaders beweerde werkzaamheden. Zulks blijkt ook duidelijk uit het feit dat zich, zoals reeds gezegd, na de beweerde dreigbrief geen problemen meer hebben voorgedaan, en dit gedurende ettelijke jaren, tot aan de machtsovername. Dat jullie in het centrum waren en de vorige regering er nog aanwezig was, kan dit logischerwijs niet verklaren indien jullie voorheen wél problemen zouden gekend hebben met de Taliban. U verklaarde overigens eveneens dat, ondanks de aanwezigheid van de vorige regering, de Taliban deden wat ze konden (CGVS p. 18). Dat de Taliban jullie aldus jarenlang met rust zouden gelaten hebben om jullie dan plots, uit het niets, opnieuw lastig te vallen en bedreiging, snijdt geen hout.

Dat u volgend op de machtsovername dan problemen met de Taliban zou gekend hebben, wordt verder dan ook niet aangenomen daar u ook deze problemen linkte aan uw vader en zijn beweerde werkzaamheden voor de Amerikanen. Deze werkzaamheden zijn niet aannemelijk (zie supra).

Bovendien ontberen uw verklaringen over wat zich volgend op de val zou hebben afgespeeld elke logica.

Zo verklaarde u dat de Taliban meermaals langskwamen, zowel in de winkel alsook bij u thuis. Ze zouden herhaaldelijk naar uw vader hebben gevraagd en hebben aangegeven dat ze zouden terugkomen en uw vader dan wel aanwezig moest zijn (CGVS p. 10). Het mag duidelijk zijn dat het compleet onaannemelijk is dat de Taliban zo duidelijk in hun kaarten zouden laten kijken en telkens zouden aangeven dat ze op zoek zijn naar uw vader alsook wanneer ze zouden terugkeren én verder nooit enige actie ondernamen wanneer bij elk bezoek duidelijk bleek dat hun eis weerom werd genegeerd. In dezelfde lijn is het ook volstrekt ongeloofwaardig dat de Taliban dan ook meermaals zouden meedelen dat u dan in plaats van uw vader mee moest om Jihad te voeren in Panshir maar er dan weerom van enige doorgedreven actie geen sprake bleek. Meer zelfs, toen uw oom duidelijk aangaf nooit akkoord te zijn dat u zou worden meegenomen, zouden de Taliban hebben aangegeven dat ze u een volgende keer met dwang zouden meenemen (CGVS p. 10). Dat de Taliban ook hier weer zo openlijk hun plannen uit de doeken zouden doen, doch nimmer verder gaan dan het uiten van deze verbale 'bedreigingen', en u zo aldus duidelijk de kans zouden geven uzelf in veiligheid te brengen en aan hen te ontkomen, is volstrekt ongeloofwaardig.

Dat u en uw overige gezinsleden bovendien ook nu weer niet de minste aanstalten maakten om jullie in veiligheid te brengen en aan verdere bezoeken van de Taliban, en de potentiële 'gedwongen rekrutering' van uzelf, te ontkomen wijst verder eens te meer op de complete ongeloofwaardigheid van uw verklaringen én bevestigt ook verder dat ook aan de vroegere beweerde problemen met de Taliban, i.c. de oproepingsbrief voor uw vader, de brandstichting en de dreigbrief, geen enkel geloof kan worden gehecht. Indien jullie immers reeds tien jaar geleden daadwerkelijk deze feiten meemaakten kan immers in alle redelijkheid verondersteld worden dat jullie dan nu wel degelijk zo snel mogelijk zouden proberen zichzelf in veiligheid te brengen éénmaal de problemen opnieuw begonnen.

Het spreekt verder ook boekdelen dat u bij de DVZ met geen woord heeft gerept over deze verschillende bezoeken van de Taliban in de winkel en bij jullie thuis na de machtsovername waarbij er meermaals werd bedreigd u mee te nemen en naar Panshir te sturen om de Jihad te voeren. U haalde bij de DVZ enkel aan dat u bedreigd werd door de Taliban toen u probeerde een visum te krijgen voor Iran (zie vragenlijst CGVS).

Dat u tot slot in Nangharhar waar u uw Iraans visum zou geregeld hebben niet alsnog door de Taliban zou zijn opgepakt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde dan wel door de Taliban te zijn geslagen – wat overigens een blote bewering betreft die u op geen enkele manier weet te staven – maar kon voor het overige gewoon uw visum verkrijgen en vertrekken. De Taliban wisten dat u wilde vertrekken, want ze vroegen iedereen die daar was naar de redenen voor hun vertrek (CGVS p. 16). Indien u effectief door hen gezocht werd en ze u wilden rekruteren, spreekt het voor zich dat ze u toen daar direct zouden hebben opgepakt.

Daar de Taliban aldus in Nangharhar wist dat u een visum wilde aanvragen met het oog op uw vertrek, houdt het ook geen steek dat ze dan nadien na uw vertrek zouden langsgegaan zijn bij uw oom thuis om naar u te vragen.

Mede in het licht van al voorgaande, kan dan tot slot ook niet het minste geloof worden gehecht aan hetgeen zich volgend op uw vertrek nog zou hebben afgespeeld, i.c. dat uw oom in april 2023 zou zijn opgepakt en voor een aantal dagen zou zijn vastgehouden. Waarom uw oom bovendien recent bijna twee jaar na uw vertrek omwille van u zou zijn opgepakt, kan ook geenszins worden begrepen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die

gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over

de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties

tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met

mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de

persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De kopieën van de taskara's van uw vader en uw paternale oom wijzigen niets aan voorgaande. Deze stukken betreffen louter persoonsgegevens van de genaamde personen. Wie deze personen zijn, wat hun eventuele band met u is en wat hun werkzaamheden, eventuele problemen en huidige situatie is, kan uit deze stukken op geen enkele manier worden afgeleid. Verder bevatten de twee aanbevelingsbrieven van uw werk in België en de twee kopieën van documenten inzake uw school in Afghanistan geen informatie aangaande de redenen waarom u Afghanistan zou hebben moeten verlaten. Deze stukken voegen aldus niets wezenlijks toe aan uw relaas. De overige stukken werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de verwerende partij duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie over de Afghaanse context gehanteerd, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken

3. Beoordeling

In een eerste middel voert verzoeker onder het kopje “*Vluchtelingenstatus*” aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG), de zorgvuldigheidsnorm, de motiveringsplicht en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

In een tweede middel voert verzoeker onder het kopje “*Subsidiaire bescherming*”, aan: “*Schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*”.

De bestreden beslissing is duidelijk, uitgebreid en afdoende voorzien van juridische en feitelijke overwegingen, zowel in het licht van artikel 48/3 als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan bezwaarlijk het tegendeel voorhouden. Hij zet ook niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen waarvan hij in zijn ondersteunend betoog gewag maakt. Een schending van deze bepalingen blijkt bijgevolg niet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het CG rekening moet houden met alle relevante elementen waaronder deze die blijken uit het rechtsplegingsdossier

Dit wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader als chauffeur voor de Amerikanen.

Het CG legt in de bestreden beslissing omstandig uit waarom verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader als chauffeur werkzaam was voor de Amerikanen en dit ook na 2014 en tot aan de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Derhalve kan er volgens het CG ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekers vader, en vervolgens ook verzoeker en zijn familie, omwille hiervan zouden hebben gekend, wat ook blijkt uit diverse vaststellingen van het CG.

Verzoeker gaat nergens in concreto in op de door het CG gedane beoordeling van zijn asielaas. Verzoeker brengt deze niet aan het wankelen, noch door een theoretisch betoog inzake verklaringen afgelegd door een kandidaat-vluchteling en inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch door de elementen die zijn zaak kenmerken te herhalen, noch door de overtuiging te zijn toegedaan dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en het duidelijk is dat hij riskeert te worden vermoord door de taliban, noch door de overtuiging te ventileren dat het CG zijn verhaal minimaliseert of aangehaalde elementen en feiten niet adequaat heeft beoordeeld. De Raad leest overigens nergens in de bestreden beslissing dat verzoekers asielaas niet geloofwaardig werd geacht wegens vage feitelijke gegevens of omdat de voorgelegde documenten zoals een dreigbrief uit 2011 “*waardeloos*” zijn. Evenmin wordt de bestreden beslissing aan het wankelen gebracht door op algemene wijze te benadrukken: “*de grond van vervolging is hier duidelijk het niet willen ingaan op de wensen van de Taliban*”. De Raad leest overigens nergens in de bestreden beslissing dat de taliban een aanslag hebben gepleegd op de winkel van verzoekers paternale oom waarvan vervolgens gewag wordt gemaakt in het verzoekschrift. Er kan verder bezwaarlijk tot een ander oordeel dan het CG gekomen worden op grond van verzoekers eenvoudig betoog dat hij nooit naar België zou zijn gekomen indien er geen problemen waren in Afghanistan.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers algemene kritiek op de motieven niet kan leiden tot een ander oordeel dan dat van het CG, namelijk dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus op

grond van zijn asielrelaas. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker niet tot de conclusie komen dat ze voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoekers asielrelaas geen vrees voor vervolging door de Taliban met zich meebrengt. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een andere conclusie leiden.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen enkel concreet element aan inzake verwestering. Hij was ter terechtzitting niet aanwezig, zodat de Raad hem daarover ook niet kon bevragen.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie, die wordt bevestigd in de aanvullende nota:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de bestreden beslissing worden gelezen: *"Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid."*

Dit wordt bevestigd in de aanvullende nota.

In de bestreden beslissing kan voorts worden gelezen, wat nog eens wordt bevestigd in de aanvullende nota: *"Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp."*

Hoewel de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dus penibel zijn, vallen ze op zich echter nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende objectieve elementen en factoren eerder dan van opzettelijke gedragingen of nalaten van de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de Taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan, met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Verzoeker brengt helemaal niets aan in het verzoekschrift dat tot een andere beoordeling kan leiden.

Het blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als jonge man van thans 23 jaar, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij aldaar nog over een familiaal netwerk blijkt te beschikken. Verzoeker heeft immers verklaard nog contact te hebben met zijn paternale oom, moeder en "*kleine broers en zussen*" in Afghanistan. Het laatste contact met familie was op de dag voor het persoonlijk onderhoud bij het CG (gehoorverslag CG, p. 6). Verder blijkt ook niet dat verzoeker een risicoprofiel heeft als ongelovige of wegens verwestering (cf. supra).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. De overwegingen van het CG vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit vereist dat er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de verwerende partij bijgebrachte recente landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de

toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente "Country Focus" van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "violence against civilians" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "battles" en "explosions/remote violence", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidsstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten.

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidsstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak (provincie Nangarhar) 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en

langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan - Country Focus” van januari 2026 nog steeds actueel.

In het verzoekschrift wordt geen recente landeninformatie aangebracht die bovenstaande vaststellingen ondermijnt.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. Het niveau van willekeurig geweld is echter niet dermate hoog dat een burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan, zoals in de provincie Laghman waaruit verzoeker afkomstig is, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, maar persoonlijke omstandigheden kunnen maken dat een individuele verzoeker toch een dergelijk risico loopt. Dergelijke persoonlijke omstandigheden worden echter niet ontwikkeld, noch blijken ze uit het rechtsplegingsdossier of uit verklaringen ter terechtzitting.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers louter theoretische bespiegelingen over de subsidiaire bescherming in zijn verzoekschrift alsook zijn overtuiging dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, kunnen bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, deze bepalingen zou hebben geschonden of hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is tewerk gegaan.

De middelen zijn bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA